

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

Ca. 19.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

IN LVCÆ CAP. XIX.

8. Ecce dimidium bonorum meorum do pauperibus,

Pœnitentia & satisfactio Zachæi descenditur.

Caluini dentes canini.

Impostura Caluini refutatur.

HANC quoque historiam Euangelicam suo fermento corrumpit Caluinus, & tam illustrem pœnitentis peccatoris satisfactionem omnibus modis obscurare, suamque solam fidem, hoc exemplo periclitantem, fouere & stabilire conatur. Primum garrit opus ipsum ex se potuisse esse vitiosum. *Posses* (inquit) *quis omnia sua in pauperes erogare, cuius tamen liberalitas nihili esset coram Deo.* Ita primum vellicat factum, quia potuit esse non bonum. Mox tamen agnoscit hoc factum Zachæi ex viua radice interioris pœnitentiæ produisse. Voluit nihilominus pro sua mordendi libidine hunc vnum illi dentem prius insigere. Addit deinde & aliū quem alius impressit totūque pium Zachæi studiū dilacerat. *Sicuti* (inquit) *Paulus de pœnitentia differens ad Ephes. 4. Qui furabatur, non furetur, magis autem manibus laboret, ut alijs subueniat, ad hæc officia nos hortatur, ex quibus intelligant homines esse in melius mutatos. Ergo à corde incipiendum est, sed operibus testanda simul est nostra respicientia.* Hæc ille. *Impostura* impius omnia pœnitentiæ opera & hoc Zachæi factum nihil aliud vult esse, quàm testimonia conuersionis coram hominibus, coram Deo autem ipsa opera nihil valere. Sic iura Caluinum elemosyna clanculum facta, oratio in cubiculo clauso, ieiunia, & omnis mortificatio occulta (quæ maxime Christus cõmendat Matth. 6.) nihil valebunt, quia coram hominibus nihil testari possunt. Alium adhuc dentem insigens Zachæus suo exemplo alios minimè obstrinxit, ut se dimidium bonorum suorum parte denudent: sed tantum tenenda est regula quam Dominus prescribit, ut nos & nostra omnia conferamus in sanctos vsus ac legitimos. Exemplū quidem Zachæi non obstringit sed hortatur, & documento est sequi volentibus. An putat Caluinus hoc Zachæi factum non fuisse diuitiarum suarū vsum sanctum ac legitimū? Cur ergo Christus hoc eius propositum audiens, illud non reprobauit? Imò eum approbavit, subiungens eum esse filium Abrabæ? Deinde si iura Paulum opus pœnitentiæ sanctum ac legitimum est, ut qui furatus est, non solum non furetur amplius, sed etiam manibus laboret, ut habeat unde tribuat necessitatem patienti, quare opus pœnitentiæ sanctum quoque ac legitimum non erit si pœnitens peccator exemplo Zachæi dimidium bonorum suorum

suorum dat pauperibus: Sed Caluino ac Calvinistis diuitiarum
 usus nec sanctus nec legitimus videtur, quum tam large elec-
 mosynæ fiunt, ut vel *dimidium bonorum detur*, vel (ad quod
 Christus discretè hortatur) *totum vendatur, & detur pauperibus*.
 Nam & hæc Christi verba non secus deprauauit Caluinus,
 ut ibi dictum est. Ita animi sensus diuinis Scripturis penitus
 contrarios gerunt.

*Elemosy-
na largio-
res Calui-
nisti dis-
plicent.
Matt. 19.*

Pergit adhuc magis mordere, totamque hanc historiam
 Euangelicam magis dilacerare Caluinus. *Christus* (inquit) *te-*
stimonium Zachæo reddens, quum diceret, Salus huic domui
facta est, nihil in eo fuisse simulacrum pronuntiat. Neque tamen
salutis causam bonis operibus Zachæi adscribi, sed quia cōuersio
illa certum erat diuine adoptionis pignus, merito inde colligit
domum illam salutis esse heredem. Et hoc quoque verba sonant.
 Nam quia Zachæus vnus sit ex Abrahæ filiis, ratiocinatur salutem
 esse eius domum. Porro ut quis censeatur inter Abrahæ filios, fi-
 dem eius imitetur necesse est. Hæc ille. Breuiter respondeo:
 Bona opera Zachæi non fuerunt salutis eius causa, sed fuerunt
 fructus pœnitentiæ digni & satisfactiones pro peccatis, qua-
 les Caluinus enim suis pari non potest. Non fuit Zachæi con-
 uersio adoptionis diuinæ pignus, sed ipsamet adoptio diuina,
 cuius fructus erant ista bona opera. Iam enim totus conuer-
 sus ad Deum, ideoque adoptatus in filium, profert opera filio
 digna, & præcedentium peccatorum satisfactiones: quia illis
 remissis, pœna tamen manebat temporalis. Christi autem ra-
 tiocinatio, *saluam esse domum quia filius Abrahæ fuerat*, nec
 solam eius fidem, nec sola hæc opera considerauit, ut causam
 adæquaram, sed ipsam Dei electionem. Censeri autem inter
 filios Abrahæ, non solum fidei imitationem requirit, quam
 solum ponit Caluinus, sed etiam bonorum operum Abrahæ,
 dicente Christo Iudæis; *Si filij Abrahæ estis, opera Abrahæ fa-*
cite. Adiungit tamen Caluinus. *Imò hanc laudē Scriptura pro-*
priè fidei tribuit, quòd germanos Abrahæ filios ab extraneis di-
scernat. Sciamus ergo eam præcipuè in Zachæo laudari, cuius
gratia factum est ut bona quoque opera Deo placerent. Hæc
 ille. Artificiose laudem Zachæi à bonis operibus, quæ Euan-
 gelium expressit, ad vnam fidem, quam Euangelium tacuit,
 traduxit. Sed Scriptura non minus propriè ex bonis operibus
 discernit filios Abrahæ quàm ex fide, ut verba Christi citata
 nos docuerunt. Fides quoque non secus Deo placet propter
 bona opera, quàm bona opera propter fidem. Imò *Abrahæ* *fac. 2.*
fides ex bonis eius operibus consummata est, ait Iacobus, & sine

Ioan. 8.

*Caluini
artes, ut
Scripturam
Iudi ficeret.*

Gal. 5.

bonis operibus fides inanis ac mortua est; nec filios Abraham sola fides facit, sed fides per charitatem operans. Ita totam hanc Zachari conuersionem ac laudem, totamque hanc historiam Evangelicam impius Calvinus penitus inuertit acque peruertit. Fingit postea ex audita redemptione Ecclesie, & mundi reconciliatione per Christum, eiusque doctrina fide, salutem Zachari originem accepisse. Sed hæc fictio in litera Evangelica nullum fundamentum habet, ideoque vt commẽtum humanum & Calvinianum penitus reiicienda est. Zachari salus ex interna Christi gratia qua sese apud eum inuitauit, vt hic Euangelium narrat, originem accepit. Alia salutis eius origo extra verbum Dei fingenda non est.

IN LVCÆ CAP. XX.

46. Qui volunt ambulare in stolis.

Caluini
maledicen-
tia retun-
ditur.

SCRIBARVM fastum & ambitionem ad vniuersum Catholicæ Ecclesie clerum maledicus Calvinus contorquet, factum Dei verbum transfert in maledicentia suæ libidinem, sicut aliis suis dogmatibus Dei gratiam in luxuriam transfert. *Ratione* (inquit) non caruit, Doctores ita vestiri, vt in eorum habitu plus gratitatis & modestie quàm in vulgari extaret. Scriba vero id perperam ad luxum & pompam conuerterant. Quod exemplum a se traxerunt sacrifici Papales, in quibus consistat stolas nihil aliud esse quàm superba tyrannidis insignia. Hæc ille, non vt Scripturarum interpret, sed vt cõuiliator maledicus; nec certas personas perstringens, sed in vniuersum Ecclesie clerum vitulentiam suam effundens. Tali spiritu ducuntur, qui Evangelicæ veritatis tot seculis deperditæ restauratores, & noui totius orbis Apostoli haberi volunt. Hæc sanè Calvinus vox superba tyrannidis insigne est. Quo perspicuè demõstrat, quod nunc calamo ausus est, id gladio se tentaturum, si facultas daretur, vt tanquam alter Nero vnum toti clero caput extirpans, illud vnico ictu reseccare posset. Nec enim sic vnquam Nero Romani populi sanguinem, sicut iste hæreticus totius Catholici cleri infamiam & interitum sitiuit. Aded quauis vel capta vel quæsitâ occasione in vniuersum cleri Christiani corpus, absque vllò discrimine, rabido ore fertur. Sed Dei beneficio solo larratu nocuit, morsu petere non potuit. Quam tyrannidem Calvinus ipse Geneuæ exercuerit, nostri in Anglia Caluino Papistæ scriptis libris ediderunt.